

Neděle Božího slova 2022

udělali otvor v dlaždicích a spustili ochrnutého i s lůžkem přímo před Ježíše. Když viděl jejich víru, řekl tomu člověku: „Tvé hříchy jsou ti odpuštěny.“ Zákoníci a farizeové začali uvažovat: „Kdo je ten člověk, že mluví tak rouhavě? Kdo může odpustit hříchy než sám Bůh?“ Ježíš však poznal jejich myšlenky a odpověděl jim: „Jak to, že tak uvažujete? Je snadnější říci ‚Jsu ti odpuštěny tvé hříchy‘, nebo říci ‚Vstaň a chod‘? Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy,“ řekl ochrnutému: „Právím ti, vstaň, vezmi své lůžko a jdi domů.“ A ihned před nimi vstal, vzal to, na čem ležel, šel domů a chválil Boha. Všechny zachvátil úžas a chválili Boha. Byli naplněni bázní a říkali: „Co jsme dnes viděli, je nad naše chápání.“

Krásný příklad lásky k bližnímu a síle, (po)moci Krista ve společenství. Takové společenství je jako velmi zesílený magnet, který tím více přitahuje Kristovu lásku, čím je společenství pokornější a svornější, protivenství navzdory. Každý, kdo máme takovou osobní zkušenost, je nám zdrojem radosti v nelehkých časech, zrovna tak v tíži každodennosti.

Sir 3,12-13: Synu, ujmi se svého otce, když zestárne, a netrap ho, dokud je živ. Slábně-li mu rozum, ber na něj ohled a nepohrdej jím, když ty jsi v plné síle.

Nepřestává mě fascinovat, jak jsou lidské potíže už tisíce let pořád stejné a tisíce let staré rady zapsané v Bibli jsou stále aktuální.

1 Kor 12,4-11: Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha jsou však dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Jednomu totiž Duch dává dar moudrosti, jinému zas tentýž Duch poskytuje poznání, jinému se opět dostává víry od téhož Ducha, jiný zase má od téhož Ducha dar uzdravovat, jiný konat zázračné skutky, jiný promlouvat pod vlivem vnuknutí, jinému zase je dáno, aby dovedl rozeznávat, jakým duchem se, co nese, jiný může mluvit rozličnými (neznámými) jazyky a jiný zase má dar, aby uměl vykládat, co tím jazykem bylo řečeno. To všechno působí jeden a týž Duch. On vhodně přiděluje každému zvlášť, jak chce.

Tento úryvek mám moc ráda, a hlavně mne v minulosti pomohl se vyrovnat sama se sebou. Když jsem viděla, jak by mi bylo líp, když bych měla talent na jazyky a mohla bych se daleko lehčeji zapojit do mezinárodní komunity, bývalo mi smutno. Pak jsem náhodně četla tento úryvek a postupně jsem si začala uvědomovat, že cestou není lamentování nad nedostatkem talentu, ale rozvíjení toho, co mi je s láskou dáno a Bůh ví proč a proč zrovna takto. Moc se mi ulevilo.

Zj 1,6: A udělal z nás královský (národ) a kněze Boha, svého Otce, tomu buď sláva a vláda na věčné věky!

1 Petr 2,9: Vy však jste „rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví, abyste rozhlašovali, jak veliké věci vykonal“ ten, který vás povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světlu.

Řím 12,1: Pro Boží milosrdenství vás, bratři, vybízím: přinášejte sami sebe v oběť živou, svatou a Bohu milou! To ať je vaše duchovní bohoslužba.

Vybrané odkazy ukazují na společné kněžství Božího lidu jako na dar účasti na Kristově kněžství. Lze v nich nalézt i jeho základní charakteristiky, které bych stručně vyjádřil jako sebedarování po vzoru Krista v síle jeho Ducha a svědectví křesťanů o Božím díle spásy. Na tyto texty se mj. odkazuje věroučná konstituce o církvi Lumen gentium 2. vatikánského koncilu a pro mě jsou vyjádřením důstojnosti, velikosti i náročnosti poslání Božího lidu i každého křesťana.

Mě osobně zaujal první zázrak v Káně. Na svatbě, kde byla Ježíšova matka a Ježíš s učedníky, docházelo víno a Maria to řekla Ježíšovi. I když Ježíš nic neslibil, Maria věděla, že něco učiní – věřila mu, že je toho mocen. A také ano, na přání matky učinil první zázrak. My lidé se máme s prosbami utíkat k Panně Marii a věřit, že se za nás přimlouvá. Proto často prosíme a hlavně děkujeme.

A za druhé: mám ráda, když se na Bílou sobotu čte z první knihy Mojžíšovy o stvoření světa. Když jsem ještě lépe chodila na procházky, tak jsem obdivovala, co je všechno stvořeno v přírodě: každý kvítek, každá i sebemenší zvířátka, ptáčky, potůčky, krásná noc plná hvězd s měsícem, ve dne zářivé slunce atd. atd. a naposledy člověk. Všechno to stvořil Bůh, nic nepovstalo samo od sebe. A ten člověk, já i každý, bychom si měli uvědomovat a zase děkovat a prosit, neboť bez Božího požehnání marně namáhání.

Jan 3,16: Tak Bůh miloval svět...

Při každém pohledu na kříž.

Jer 29,11: Já sám přeci vím, jak o vás přemýšlím, praví Hospodin. Mám v úmyslu váš prospěch, a ne neštěstí; chci vám dát budoucnost a naději.

Slova, která mě vždy znovu fascinují. Bůh chce, abychom se neupínali k nějaké budoucnosti, ale abychom žili v důvěře v něho v každém čase, v každé situaci. Zde, kdy jsou Izraelci v Babylonském vyhnanství jim, říká – ne nečekejte až se vrátíte do země zaslíbené, ale „Stavějte domy a žijte v nich, sázejte zahrady a jezte jejich plody. Berte si ženy a plodte děti. Rozrůstajte se, ať vás neubývá. Usilujte o prospěch města, do něhož jsem vás vystěhoval, ale modlete se za ně k Hospodinu, neboť v jeho prospěchu je i váš prospěch.“ (Jer 29,5-7). Máme v důvěře v Hospodina plně žít tam, kam nás „usadil“ a ne snít o nějaké dokonalé budoucnosti. A všichni falešní proroci, kteří Izraelitům slibovali brzký návrat a nabádali je k tomu „nežít v přítomnosti i když ve vyhnanství“ byli potrestáni.

Žalm 115,1: Ne nás, Hospodine, ne nás, ale svoje jméno oslav pro své milosrdenství a pro svou věrnost!

Mám touhu? Výborně. Toužím po Bohu? Ještě lépe. Chci, aby v mém životě působil? Jistě. Pak mi zbývá jediné, toužit, aby v mém životě jednal ne k mému krátkodobému prospěchu, ale k růstu Božího království.

Ž 43: Bože zjednej mi právo a ujmi se mé pře proti bezbožnému lidu, a zbav mě člověka lstivého a zločinného! // Bože, vždyť ty jsi má síla, proč jsi mě zahnal? Proč se musím smutně vláčet tísněn nepřitelem? // Sešli své světlo a svou věrnost: ty ať mě vedou a přivedou na tvou svatou horu a do tvých stanů. // Pak přistoupím k Božímu oltáři, k Bohu, který mě naplňuje radostí. // Oslavím tě citerou, Bože, můj Bože!

Osobní zkušenost jsem s tímto žalmem měla, když jsem se cítila osamocena a pošpiněna. V těchto verších jsem nacházela sílu a jistotu v Boží pomoc a spravedlnost.

Ž 55,23: Na Hospodina slož svoji starost, postará se o tebe a nedopustí, aby se spravedlivý zhroutil.

1 Petr 5,7: Všechnu svou starost vložte na Něj, vždyť jemu na vás záleží.

Od mládí až po stáří nás tíží všelijaké starosti. Jakou úlevu nabízí pomoc od Pána, když se jí dokážeme otevřít a vše vložit do Božích rukou. Každý den to prožívám.

Ž 51: Smiluj se nade mnou Bože (...) Stvoř mi čisté srdce, Bože! Obnov ve mně ducha vytrvalosti.

Léta jsem nad těmito slovy přemýšlela. Čím si „zanáším“ srdce, co do něho všechno ukládám, jak často opouštím svá dobrá předsevzetí. Pak mně to došlo. Až když to nešlo a nešlo. Vždyť ta slova nejsou o mně, jak jsem dobrá, nebo naopak. Vždyť je to o Božím milosrdenství a JEHO práci s námi.

Stvoř mi čisté srdce Bože a obnov ve mně ducha vytrvalosti (TY a ne já). Prosba k němu musí být na začátku a pak moje snažení.

Jak 2,2-14: Do vašeho shromáždění přijde třeba muž se zlatým prstenem a v nádherném oděvu. Přijde také chudák v ošumělých šatech. A vy věnujete svou pozornost tomu v nádherném oděvu a řeknete mu: „Posaď se na tomto čestném místě,“ kdežto chudému řeknete: „Ty postůj tamhle, nebo si sedni tady na zem.“ Neděláte tím mezi sebou rozdíly a nestali se z vás soudci, kteří posuzují nesprávně? Poslyšte, moji milovaní bratři: Cožpak Bůh nevyvolil chudáky tohoto světa, aby byli bohatí ve víře a stali se dědici království, jež zaslíbil těm, kdo ho milují? Vy jste však ponížili chudého. Cožpak vás bohatí neutiskují? Nevláčejí vás před soudy? Nemluví právě oni s pohrdáním o slavném jménu, které bylo nad vámi vysloveno? Jestliže tedy zachováváte královský zákon, jak je napsán v Písmu: „Milovati budeš bližního svého jako sám sebe,“ dobře činíte. Jestliže však někomu straníte, dopouštíte se hříchu a zákon vás usvědčuje z přestoupení. Kdo by totiž zachoval celý zákon, a jen v jednom příkázání klopýtl, provinil se proti všem. Vždyť ten, kdo řekl: „Nezaczizolžíš,“ řekl také: „Nezabiješ.“ Jestliže nezaczizolžíš, ale zabiješ, přestupuješ zákon. Mluvte a jednejte jako ti, kteří mají být souzeni zákonem svobody. Na Božím soudu není milosrdenství pro toho, kdo neprokázal milosrdenství. Ale milosrdenství vítězí nad soudem. Co je platné, moji bratři, když někdo říká, že má víru, ale přitom nemá skutky? Může ho snad ta víra spasit?

„Víra bez skutků, víra sama o sobě je mrtvá.“ Tím se snažím řídit. Hlásání víry v dnešní době je možné jen přes skutky.

Žalm 45, 11-12: Slyš, dcero, pohled' a naslouchej, zapomeň na svůj národ, na svůj otcovský dům! Sám král touží po tvé kráse: vždyť je tvým pánem, před ním se skloň!

Tyto verše mne povzbuzují, abych vyšel za svého světa malých lásek do většího, kde vládne Bůh, který ve mne shledává něco krásného a láskyhodného a přeci nepřestává být mým svrchovaným Pánem, kterému se lze pouze podřídit nebo se mu vzbouřit.

Jan 6,55-56: Mé tělo je opravdu pokrm a má krev je opravdu nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.

Když přijímám Eucharistii, jsem opravdu s Ježíšem.

Lk 11,9-10: A tak vám říkám: Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete, tlučte a bude vám otevřeno. Každý, kdo prosí, dostává, kdo hledá, nalézá a tomu, kdo tluče, bude otevřeno.

Ž 23: Hospodin je můj pastýř nic nepostrádám (...) Občerstvuje mou duši, vede mě po správných cestách pro svoje jméno. (...) Prostíráš pro mě stůl před zraky mých nepřátel (...) přebývat smím v Hospodinově domě na dlouhé, předlouhé časy.

Pomohl mi překonat hodně špatné časy bez lidí.

Mt 14,34-36: Když se dostali na druhý břeh, přistáli u Genezaretu. Lidé z toho místa ho poznali a vzkázali do celého okolí. Přinášeli mu všechny nemocné a prosili ho, aby se směl aspoň dotknout třásní jeho roucha. A kdo se dotkli, byli uzdraveni.

Neprosím Boha, aby mi odňal bolest, ale aby mě ji naučil snášet a tím mne přiblížil Kristu.

2Kor 4,8-10: Na všech stranách jsme tísnění, ale nejsme zahrnutí do úzkých; jsme bezradní, ale nejsme v koncích; jsme pronásledováni, ale nejsme opuštěni; jsme sráženi k zemi, ale nejsme poraženi. Stále nosíme na sobě znamení Ježíšovy smrti, aby i život Ježíšův byl na nás zjeven.

Snášet stárnutí a starosti s přijetím i úsměvem, nezoufat a nelitovat se, ale obracet se k Bohu, který je má síla!

Mt 6,34: Nedělejte si proto starosti o zítřek, vždyť zítřek bude mít své vlastní starosti. Každý den má dost svého trápení.

V posledních měsících péče o maminku jsem si tato slova připomínala snad každý den. Měla jsem obavy, abych něco nezanedbala, neopomněla. Trápilo mě, že není v mých silách jí její závěrečné období života více ulehčit.

Jan 11, 25-26: Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře na věky.

Tento citát mi dává velkou naději, že naše dcera neumřela, ale že žije.

Soudců 7,7: Hospodin řekl Gedeonovi: „Třemi sty muži (...) vás vysvobodím a vydám ti Midjánce do rukou. Všechnen ostatní lid ať odejde, každý do svého domova.“

Přes třicet tisíc mužů měl Gedeon, když vytáhl proti nepřátelům Izraele. Bůh ho ale nechal jít do bitvy jen se třemi sty, aby si snad nemyslel, že zvítězil svou silou. Raději být poražen dle Božího plánu než zvítězit bez Boha.

Jan 5,1-18: Potom byly židovské svátky a Ježíš se vydal do Jeruzaléma. V Jeruzalémě je u Ovcí brány rybník, hebrejsky zvaný Bethesda, a u něho pět sloupořadí. V nich lehávalo množství nemocných, slepých, chromých a ochrnutých. Neboť anděl Páně čas od času sestupoval do rybníka a vířil vodu; kdo první po tom zviření vstoupil do vody, býval uzdraven, ať trpěl kteroukoli nemocí. Byl tam i jeden člověk, nemocný již třicet osm let. Když Ježíš spatřil, jak tam leží, a poznal, že je už dlouho nemocen, řekl mu: „Chceš být zdravý?“ Nemocný mu odpověděl: „Pane, nemám nikoho, kdo by mě donesl do rybníka, jakmile se voda rozvíří. Než se tam sám dostanu, jiný mě předejde.“ Ježíš mu řekl: „Vstaň, vezmi své lože a chod!“ A hned byl ten člověk uzdraven; vzal své lože a chodil. Toho dne však byla sobota. Židé řekli tomu uzdravenému: „Je sobota, a proto nesmíš nosit lože.“ Odpověděl jim: „Ten, který mě uzdravil, mi řekl: Vezmi své lože a chod!“ Zeptali se ho: „Kdo je ten člověk, který ti řekl: Vezmi je a chod?“ Ale uzdravený nevěděl, kdo to je, neboť Ježíš se mu ztratil v zástupu, který tam byl. Později vyhledal Ježíš toho člověka v chrámě a řekl mu: „Hle, jsi zdrav. Už nehřeš, aby tě nepotkalo něco horšího!“ Ten člověk šel a oznámil Židům, že je to Ježíš, kdo ho uzdravil. A proto Židé začali Ježíše pronásledovat, že takové věci dělal v sobotu. On však jim odpověděl: „Můj Otec pracuje bez přestání, proto i já pracuji.“ To bylo příčinou, že Židé ještě více usilovali Ježíše zabít, protože nejen znesvěcoval sobotu, ale dokonce nazýval Boha vlastním Otcem, a tak se mu stavěl naroveň.

Říká, že sami ke spáse dojít nemůžeme, ale také, že Pán je tu pro nás a stojí o nás, i když naše slabost a bída je veliká, jsme na konci vlastních sil a záchrana se zdá být nemožná. Krásný příklad probouzející radost a posilující víru – zejména čteme-li toto písmo v okamžiku, kdy to s ohledem na aktuální prožitky a životní situace dává smysl tím více.

Lk 5, 17-26: Jednoho dne učil a kolem seděli farizeové a učitelé Zákona, kteří se sešli ze všech galilejských a judských vesnic i z Jeruzaléma. Moc Páně byla s ním, aby uzdravoval. A hle, muži nesli na nosítkách člověka, který byl ochrnutý, a snažili se ho vnést dovnitř a položit před něj. Když viděli, že ho nepronesou zástupem, vystoupili na střechu,